

Help mij Leven

(AJUDE ME A VIVER)

Nieuwsbrief

Jaargang 25, nr. 100: december 2011

Nieuwsbrief

Colofon en inhoudsopgave

Jaargang 25, nr. 100, december 2011

Colofon

De nieuwsbrief is een uitgave van stichting 'Help mij leven' en verschijnt drie keer per jaar. *Oplage ca. 1200 stuks*

ISSN: 211-4270

Redactie

Aldo Golja
André van der Eijk
Marco Kalverda
Yke Meindersma

Correspondentie

E-mail: mail@helpmijleven.org

Meer informatie op pag. 22

Portokosten gesponsord door Bon-Physics

Inhoudsopgave

Bestuursmededelingen.....	3
Schoolreisje of uitje voor een straatkind.....	4
Brief uit Nederland.....	5
Afkickkliniek aangekocht!.....	13
Vrijwilligers vertellen over straatwerk.....	14
Vrijwilligers in Brazilië.....	19
Robert Smits op tournee in Friesland.....	20

Stichting 'Help mij leven' geniet het CBF-keur, uitgegeven door het Centraal Bureau Fondsenwerving (CBF). Alle instellingen met een CBF-keur zijn door het onafhankelijke CBF langs dezelfde meetlat gelegd. Ook 'Help mij leven' vindt het belangrijk om regelmatig te worden getoetst door een onafhankelijke en betrouwbare instantie.

Zo kunt u als donateur er zeker van zijn dat wij voldoen aan de criteria van transparantie en goed bestuur.

Voorwoord

Beste vrienden,

De honderdste editie van de nieuwsbrief is ook dit keer weer goedgevuld! Naast de brief van Robert Smits vertellen diverse vrijwilligers in Nederland en Brazilië over hun ervaringen en de acties die zij gevoerd hebben.

Daarnaast is er ook buiten de papieren nieuwsbrief om volop nieuws te lezen. Onze Facebook pagina wordt door steeds meer mensen gevolgd. Wekelijks is er nieuws te vinden en komen er regelmatig nieuwe foto's uit Brazilië voorbij. En last but not least: Robert Smits heeft inmiddels ook een Facebook account! Bent u actief op internet? Surf dan naar onze Facebook pagina, zoek Robert op en word Facebook vrienden!

Uiteraard kunt u er ook in 2012 op rekenen dat het belangrijke nieuws uitgebreid aan bod komt in de nieuwsbrief. De brieven van Robert Smits blijven het hart van de nieuwsbrief vormen.

De redactie van de nieuwsbrief wenst u een gezegende kerst en een gelukkig nieuwjaar!

Bestuursmededelingen

Ook dit jaar mochten we Robert Smits weer in Nederland verwelkomen om fondsen te werven. En dat was ook hard nodig. Door het grote koersverschil tussen de Euro en de Real en met de stijgende prijzen in Brazilië is het een voortdurende uitdaging om de begroting rond te kunnen krijgen. We zijn dan ook erg blij dat velen van u Robert bijzonder hartelijk hebben ontvangen en dat Robert tijdens zijn bezoek van zoveel (nieuwe) donateurs toezeggingen heeft ontvangen voor een bijdrage aan het werk in Brazilië.

Met Robert terug in Brazilië nadert de kerst. Het is een tijd waarin mensen toenadering zoeken tot elkaar en samen bewust stil staan bij het afgelopen jaar. Maar ook omzien naar anderen die het minder goed hebben.

Terugkijkend zijn we bijzonder dankbaar dat u ons ook in 2011 trouw en met enthousiasme heeft gesteund. In 2012 blijven we een groot beroep op u doen. En niet zonder reden: Met de opening van de afkickkliniek kan REMER eindelijk hulp bieden aan de groep kinderen, die op de rand van de afgrond staat. Deze intensieve zorg, samen met de hulp die REMER al biedt, redt letterlijk mensenlevens en biedt kinderen hoop op een nieuwe toekomst.

Namens het bestuur wens ik u gezegende kerstdagen en een heel gelukkig nieuwjaar toe!

Marieke Oostenbrink, voorzitter

Accountant gezocht!

Na jaren van strenge, maar rechtvaardige controle van onze jaarrekening heeft Jan Stringer aangegeven te gaan genieten van zijn pensioen. Wij zijn Jan zeer dankbaar voor zijn belangeloze inzet.

Daarom zijn wij op zoek naar een accountant die bereid is om van (-af) 2011 onze jaarrekening te controleren. Ervaring met CBF reglementen is een pré, maar niet noodzakelijk.

Bent u accountant, of kent u een accountant die ons liefst belangeloos, wil helpen? Neem dan contact op met het secretariaat: mail@helpmijleven.org, of telefonisch: 0182-634730.

Uw schoolreisje of uitje voor een straatkind?

Skiën bij Snowworld, spektakel in het Dolfinarium of miniatuur Nederland kijken in Madurodam. Wist u dat uw toegangsprijs VOLLEDIG ten goede kan komen aan het werk van REMER en Sparta?

Als u uw kaarten via 'Help mij leven' bestelt, kost dat evenveel als bij de kassa maar gaat het gehele bedrag naar het werk van Robert Smits in Brazilië.

Hoe dat kan? Al jaren spaart een groep donateurs Airmiles voor 'Help mij leven'. Met die Airmiles kunnen wij gratis tickets bestellen voor diverse attracties en als u die van ons koopt, besteden wij het geld rechtstreeks in Brazilië.

De spelregels zijn simpel: u bestelt minimaal 6 weken van tevoren uw kaarten via info@helpmijleven.org (of telefonisch op 0182-634730). U betaalt daarvoor de prijs die u aan de kassa ook zou betalen, dus inclusief groepskorting of kindertarief. Wij zorgen voor de kaarten en sturen u die toe. Deze regeling geldt natuurlijk ook voor scholen die op schoolreisje gaan.

Wij kunnen minimaal 60 gratis kaarten bestellen voor Madurodam, Dierenpark Emmen, Duinrell Tikibad, Thermae 2000 en Snowworld.

Ook afname van grote hoeveelheden artikelen bij de Airmilesshop via 'Help mij leven' is mogelijk.

Brief uit Nederland

Beste vrienden,

Ik schrijf deze brief een dag voordat ik weer terugvlieg naar Brazilië. Het was geweldig fijn om familie, vrienden, bekenden en onbekenden te ontmoeten.

Ik word altijd weer geraakt door het enthousiasme van vrijwilligers, sponsors en donateurs die zich inzetten voor stichting 'Help mij Leven' en dus voor de kinderen. Wat heb ik allemaal meegemaakt de afgelopen weken?

Ik ben tijdens mijn bezoek aan Nederland op verschillende basisscholen geweest, waar tientallen vragen werden gesteld door de kinderen na afloop van mijn diavoorstelling. Vragen die varieerden van: 'Als straatkinderen geen schoenen hebben, hoe kan Sint hen dan een cadeautje geven?' tot 'Waarom komt de vredespolitie nu pas in de krottenwijken, na 30 jaar?'. Op de middelbare school komen er in de brugklas ook wel vragen, maar naarmate je bij hogere klassen op bezoek gaat, wordt er steeds minder gevraagd. Je merkt hoe ontzettend intensief zij luisteren, maar het is natuurlijk niet stoer om vragen te stellen. Toen ik een school uit liep, hoorde ik het ene pubermeisje zelfs tegen het andere zeggen: 'Waarom knallen ze die stelende straatkinderen gewoon niet neer?'. Dat deed wel even pijn, maar ik denk dat dit ook gewoon stoerheid was.

Elke zondag bezocht ik een andere kerkdienst om over het werk te vertellen. Ik heb altijd zoveel te vertellen dat het geen gemakkelijke taak is om het hele verhaal in vijf minuten te houden. Dus toen een dominee mij vlak voor een dienst vroeg om er drie minuten van te maken, was ik toch een beetje in paniek... Maar ach, jullie kennen me, het werden toch wel weer tien minuten!

Echt geraakt werd ik in een dienst waar ik vijftien minuten over het werk kon vertellen. De dominee deelde daarna mee dat hij naar aanleiding van dit verhaal niet de door hem voorbereide preek kon houden, maar dat hij zich geroepen voelde te preken over Jesaja 58. In Jesaja staat dat de mens vaak teveel bezig is met

religieuze regeltjes die ons naar de afgrond helpen. Het gaat er om de verdrukten te bevrijden; je brood te delen met degenen die honger hebben; onderdak te bieden aan daklozen; al met al: je bekommeren om je medemens.

Dat raakte me.

Mijn bezoek was niet altijd makkelijk. Bijna overal waar ik kwam, kreeg ik de vraag waarom ik geld kwam vragen in Nederland, terwijl het economisch zo goed gaat in Brazilië. Ik hoor en zie inderdaad dat het beter gaat met het land. Er ontstaat een middenklasse die het beter heeft, maar als ik de twee krottenwijken waar wij werken, binnenloop, zie ik nog steeds de houten krotten en vooral de honderden straatkinderen die crack gebruiken. En geen overheid die zich daarom bekommert. Deze tegenstelling is vaak moeilijk uit te leggen.

Ook bleef het moeilijk om de begroting voor 2012 sluitend te krijgen. Mijn zus Cora had mij ruim van tevoren gevraagd: 'Wat zou je aan het eind van je werkbezoek in Nederland willen zien in Europa? Dan trekken wij er samen een paar dagen op uit.' Ik antwoordde direct: 'Ik wil graag concentratiekamp Auschwitz bezoeken'.

Maar jammer genoeg heb ik halverwege mijn bezoek deze reis moeten afzeggen, omdat er nog teveel geld ontbrak. En iedere dag in Nederland bood me weer een kans. Toch hoop ik ooit nog eens deze reis te kunnen maken.

Ook heel bijzonder was mijn werkbezoek aan een afkickkliniek voor verslaafde jongeren in Den Haag. Ik heb daar veel geleerd, dat goed is voor het opzetten van de crackkliniek. Een week na mijn bezoek kreeg ik een mail met de vraag of ik mijn verhaal aan de jongeren die daar zijn opgenomen wilde vertellen.

Ademloos luisterden zij naar het verhaal over hun lotgenoten in Rio de Janeiro. Zij vonden ineens dat zij het wel erg goed hadden in hun huis en een meisje nam resoluut het besluit om eens als vrijwilligster naar REMER te komen. Als klap op de vuurpijl boden zij aan om acties voor Help mij Leven te gaan doen om geld in te zamelen. Nou, daar was ik wel van onder de indruk!

Naast de vele nieuwe contacten en indrukken was ik ook heel blij om te zien hoe geweldig goed werk de donateurs en vrienden steeds weer doen.

Mijn moeder is natuurlijk mijn grootste steun. Waar mijn moeder ook heen verhuist, zij maakt haar omgeving enthousiast voor ons werk. Ook nu mocht ik weer vertellen over ons werk aan een grote groep geïnteresseerden in het verzorgingscentrum in Berkel. Iemand maakte een grappige opmerking: 'Robert, je moet je moeder vragen om ieder jaar te verhuizen naar een ander verzorgingshuis in een andere stad, zo stijgt het aantal donateurs flink.' Het is natuurlijk helemaal waar: als je bij haar aanbelt krijg je behalve vriendelijkheid ook meteen de Nieuwsbrief in je handen.

En ook de avonden met Zuster Regina en de zusters Dominicanessen van Voorburg zijn geweldig. Het is daar gewoon altijd een tweede thuis. De gehaakte pannenlappen van Zuster Regina die ik in de loop der jaren heb meegekregen zwerven nu bijna over de hele wereld. Hetzelfde is de avond met Pater Vijverberg en de broeders Dominicanen. Daar wordt voor mij altijd soep gemaakt en die krijg ik echt nergens zo lekker!

Bij Radio Rijnmond was ik tweemaal te gast. Tijdens het laatste gesprek ging het over de actie die Radio Rijnmond in 1997 op touw had gezet om een voetbalveld aan te leggen. De mensen uit die tijd die nu nog bij de radio werken, vertellen nog altijd van die unieke actiemaand, die eindigde in een voetbalwedstrijd tussen het oud-Nederlands elftal uit 1978 en het Rotterdamse artiestenelftal.

De jongeren zijn nog altijd onder de indruk van de verhalen over verslaggevers Babs en Jack, die op de brommer in de vrieskou overal in de stad geld ophaalden. Alles live op de radio. Deze actie blijft een mijlpaal in hun geschiedenis.

Destijds is Joost Spijker van Radio Rijnmond naar Rio gekomen om mij en de mensen uit de krottenwijk te interviewen. Hij concludeerde dat dit voetbalveld niet alleen een sportveld was, maar het begin van verandering van de mentaliteit in de krottenwijk. Naast het veld werd de buurt opgeknapt, werden een school en bibliotheek gebouwd en honderden kinderen werden door vele activiteiten uit de klauwen van de drugsbendes gehouden. Dit alles was niet mogelijk geweest zonder deze unieke Radio Rijnmond-actie in 1997.

Verder is het altijd weer gezellig en motiverend om met de leden van het bestuur van 'Help mij leven' samen te zijn. Niet alleen tijdens een vergadering, maar ook privé. Hun betrokkenheid is enorm en hieruit put ik de kracht om weer terug te gaan.

Een van de activiteiten die zij ontplooiën, was ook dit jaar weer het vriendendiner. Dat was weer een succes. Een paar uur is toch weer te kort om echt goed met iedereen te kunnen praten, maar het was als vanouds supergezellig. Dit jaar was het prachtig dat Frank, de zoon van een vriend, het diner opluisterde met prachtig flamingo gitaarspel.

Ik heb ook een drietal nieuwe ambassadeurs van 'Help mij leven' ontmoet, die hard aan het werk zijn om het bestuur te helpen de benodigde financiën die nog ontbreken, bij elkaar te zoeken.

En ieder jaar wordt er weer ongelofelijk goed voor me gezorgd. Dit jaar kreeg ik zoals altijd een kleine auto te leen. Maar er was een bevriend echtpaar dat mij ook een grotere auto uitleende voor de langere afstanden. Zo stonden er voor mijn deur een kleine en een grote wagen. Het was een beetje veel, maar het is zo mooi dat je zoveel steun krijgt.

Mijn grote zus Cora zorgt zo goed voor mij als ik in Nederland ben. Altijd staat ze voor mij klaar en zij helpt mij op welk uur dan ook. Ik ben erg trots op haar.

Tja, het was weer geweldig om onder familie en vrienden te zijn en ik dank God voor deze mooie momenten.

Toch kom ik aan het eind van mijn bezoek weer terug bij de vraag die steeds weer aan mij gesteld werd: "Het gaat zo goed in Brazilië, het wil zelfs Europa geld lenen." Dan denk ik aan al die kinderen die nu als levende zombies rondhangen op de crackvuilnisbelten met maar één doel: hoe kom ik aan crack die mij kapot maakt? Mensen die hen echt helpen, zie ik niet. Er wordt veel aan preventie gedaan: in de bevrijde wijken worden wegen, riolering, elektriciteit en internet aangelegd, maar....datgene waar wij sinds 1988 voor staan, dat zie ik anderen niet doen.

Wij staan voor die kinderen die door iedereen als vuilnis worden gezien en van wie men zegt: 'Ach, om voor hen te zorgen, dat kost veel te veel, daar is geen eer aan te behalen.'

Die kinderen wordt nu geen hulp geboden en daar gaan wij voor!!!

REMER-Rio

Rio was weer in het nieuws vanwege de bevrijding van de grootste krottenwijk van Rio genaamd Rocinha. Er zijn nu ongeveer 40 wijken ontdaan van gewapende drugsbendes. Het gaat altijd op dezelfde manier. Een aantal dagen van tevoren kondigt de politie aan welke wijk zij zal bevrijden. Op deze manier heeft de bende de tijd om te vluchten zodat er, door een mogelijk gewapend conflict, geen slachtoffers zullen vallen onder bewoners.

Rio de Janeiro telt ongeveer 800 krottenwijken. De gouverneur heeft aangekondigd dat tot 2016, wanneer daar de Olympische Spelen worden gehouden, ongeveer 100 krottenwijken bevrijd zullen worden en dat daar de vredespolitie aanwezig zal zijn. Ik ben natuurlijk ontzettend blij dat honderdduizenden mensen weer vrij, zonder gevaar, in hun eigen wijk kunnen rondlopen, maar tegelijkertijd maak ik mij wel zorgen over een aantal zaken. Deze bevrijde gebieden liggen toevallig wel op de route van het vliegveld naar de stranden, hotels en sportaccommodaties.

Wanneer zijn de favela's aan de beurt in de armere wijken? Wat gebeurt er na 2016? Want het is wel ontzettend duur om honderden agenten in één wijk te stationeren. Waar ligt de prioriteit als de grote evenementen weer voorbij zijn?

Je ziet dat kleinere krottenwijken aan de rand van de stad, die nog geen gewapende drugbende hadden, die nu wel ineens krijgen. Vele vragen. Maar zoals de commandant van de vredespolitie in de Providência zei: 'Ik weet niet of wij er na 2016 nog zijn, maar het is wel geweldig dat er nu een generatie kinderen opgroeit die niet meer drugsoldaat wil worden, maar politieagent!'.

Wat wel echt heel verschrikkelijk is, is dat de straatkinderen - verslaafd aan terpentine - die altijd op de pleinen in de betere wijken leefden, nu door de Gemeente opgejaagd worden. Deze kinderen verschuilen zich nu steeds meer aan de noordelijk kant van Rio in de favela's waar zij zich dan ophouden tussen drugsdealers en waar ze allemaal verslaafd raken aan crack.

In de eerste helft van het jaar werkten wij ook nog met aan terpentine verslaafde straatkinderen. Momenteel werken wij echt alleen met de aan crack verslaafde kinderen die in de wijken Jacarézinho en Mangueiros vivem. Iedere dag wordt contact gezocht met de kinderen daar en als zij op die vroege ochtend geen crack roken of niet te uitgeput zijn om op te staan, gaan zij mee voor een boterham en aandacht. Het verschil wordt gemaakt door ze te vertellen dat zij door al dat vuil heen mooi en belangrijk zijn en dat er mensen zijn die om hen geven en van hen houden. En als je dat zegt, weet je niet wat je terugkrijgt. Meestal toch een glimlach, ook al duurt dat nog maar zo kort.

De kinderen worden uitgenodigd om mee te gaan naar huize Betânia, het inloophuis. Het grote probleem dat dan ontstaat is, dat er kinderen zijn die hulp vragen om van hun verslaving af te komen. De Gemeente heeft zo'n huis, maar daar zijn zij bang voor. Nu hebben wij dit jaar ons uiterste best gedaan om een mooi pand te verkrijgen voor een afkickkliniek voor aan crack verslaafde kinderen. Eindelijk dan in oktober kwamen mensen van een Stichting in Nederland om dit huis te bekijken en goed te keuren. En wat waren wij gelukkig dat zij dit huis kochten. In de maand november is een overeenkomst getekend tussen de verschillende partijen, zodat het huis nu door ons gebruikt mag worden. Natuurlijk hebben wij dit met een groot feest gevierd! De straatwerkers hebben nu een adres waar ze de kinderen kunnen plaatsen als die dat willen.

Het wordt een gesloten kliniek. Als de kinderen echt weg willen en wij hen niet met al onze middelen kunnen overtuigen, dan openen wij wel de deur voor hen.

Op dit moment wordt het team samengesteld. In december en januari wordt het huis opgeknapt en wordt er hopelijk ook een sportveld aangelegd. In februari en maart komt het team samen om het project te bespreken en de huisregels vast te stellen, zodat het huis eind maart/begin april geopend kan worden.

Wij zijn verder ontzettend blij dat het grootste gedeelte van de inkomsten van deze kliniek van de Gemeente Rio komt. Jullie kunnen je misschien voorstellen dat dit onze grootste overwinning was in 2011!!

REMER-Minas

Het is mooi dat de woonboerderij een steeds belangrijker rol gaat spelen binnen de opvangwereld in de provincie. Van heinde en ver wordt er gebeld uit steden en dorpen met het verzoek om seksueel, geestelijk en lichamelijk verminkte kinderen bij ons te plaatsen. Er is nu een afspraak gemaakt dat wij voor ieder kind een vergoeding ontvangen van de Gemeente ter grootte van een minimumsalaris. Daar zijn wij blij mee, al is het onvoldoende om het gehele werk staande te kunnen houden.

In 2010 kwam slechts 2% van de financiële middelen uit Brazilië zelf; dit jaar was dat 21% en in 2012 zal dat 44% zijn. We doen erg ons best om geen huizen te hoeven sluiten, maar als wij niet voldoende financiële steun krijgen, zou dat wel eens dit jaar kunnen gaan gebeuren. Dit mag niet gebeuren, want de kinderen die daar wonen zijn al eens verlaten en het zou echt vreselijk zijn als zij nog zo'n trauma op zouden lopen!!!

Tijdens een avond bij zeer goede vrienden in Grou haalden wij het stroopwafelproject weer van stal. Was is namelijk het geval? Brazilianen zijn echt gek op stroopwafels, maar die zijn daar niet verkrijgbaar. Behalve wanneer ik of een bezoeker uit Nederland met zakken vol aankomt. Een aantal jaar geleden hebben vrienden uit Gouda enkele handmachines en grondstoffen meegenomen en ter plekke hebben zij toen stroopwafels gemaakt. Dat ging prima, maar daarna lukte het ons niet om met Braziliaanse producten stroop te maken. Nu hebben wij besloten met behulp van bakkers en een goed plan om dit in 2012 stevig op te gaan pakken.

Een ding weet ik zeker: als het ons lukt om stroopwafels te gaan maken, dan gaan wij er echt heel veel verkopen en de jongeren die met 18 jaar de boerderij verlaten, hebben dan direct een baan. Ik ben echt onwijs enthousiast hierover en weet dat het ons nu gaat lukken.

Voor het eerst is op de woonboerderij een kind geboren. Ana Paula, 22 jaar, is deze week bevallen. Nu moet je je voorstellen dat de kleine baby ineens 40 broertjes en zusjes heeft!!

Ik wil deze brief eindigen met jullie te bedanken voor alle steun in welke vorm dan ook. Terugkijkend op dit jaar weet ik dat er honderden kinderen zijn bereikt en velen misschien echt gered. Zonder jullie was dat ons nooit gelukt! Wij rekenen ook volgend jaar weer op uw steun, zodat wij door kunnen gaan en zelfs meer kunnen doen.

Namens alle kinderen en werkers van REMER wens ik jullie prettige kerstdagen en vooral een Gezegend 2012 toe!!!

Met zeer vriendelijke groet,

Oetsia, Moises, Janine en Robert

Afkickkliniek aangekocht!

Sinds 2009 werkt REMER aan het plan om een nieuw opvanghuis te openen specifiek gericht op de behandeling van straatkinderen met een crack-verslaving. Een ambitieus plan, want op dat moment was deze specifieke zorg niet beschikbaar in Rio de Janeiro.

Op 4 november was het eindelijk zo ver: R.K. Stichting Huize Buitenveldert (Amsterdam) heeft een mooi pand aangekocht in een buitenwijk van Rio de Janeiro.

REMER gaat dit pand gebruiken als opvanghuis. In het huis is ruimte voor 10 crack-verslaafde kinderen die hier aan hun verslaving behandeld zullen worden door een professioneel team.

Komende maanden gaat REMER het pand geschikt maken voor dit doel. REMER hoopt het nieuwe pand over een paar maanden te openen, de start van een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis van REMER!

facebook Zoeken Stichting Help mij leven (aju... Startpagina

Stichting Help mij leven (ajude me a viver) Pagina bewerken

Non-profitorganisatie · Bletswijk · Info bewerken

Beheerders (4) [?] Alles weergeven

Prikbord Stichting Help mij leven... · Iedereen (Meest Recent)

Delen: Status Foto Link Video Vraag

Wat ben je aan het doen?

Stichting Help mij leven (ajude me a viver)

In Nederland zingen we: "Alles gekregen, van die lieve SINT"
Brazilië mist helaas zo'n goedheiligman voor ieder straatkind
Help jij zo'n straatkind de decembermaand te overleven
door nu € 6,00 voor broodjes te geven?

Stort je bijdrage in de 'Help mij leven' schoen

Aanbevolen pagina's Alles weergeven

Alicia Keys
2 van je fans vinden dit leuk.
Vind ik leuk

Bloc Party

We zijn tegenwoordig ook op Facebook te vinden! Op onze pagina houden we je op de hoogte van de laatste ontwikkelingen en vind je foto's van het werk.

Like onze pagina: www.facebook.com/helpmijleven

Vrijwilligers vertellen over straatwerk

Pieter Pander en Allard Aukema hebben zes weken als vrijwilliger in Brazilië gewerkt bij REMER. Door elkaar te interviewen vertellen ze over hun ervaringen. Pieter heeft vijf vragen aan Allard gesteld en Allard op zijn beurt vijf vragen aan Pieter.

Afgelopen week zijn we mee geweest met het straatwerk. Dit is het werk waar REMER het allemaal voor doet. En omdat wij alleen hier zouden komen voor de klusjes, waren wij erg blij dat we deze kans kregen en de ervaring op mochten doen.

Vragen aan Allard:

Kun je omschrijven wat je dacht of voelde toen je voor de eerste keer de favela inliep?

Ik vind dit heel lastig om te omschrijven. Zoveel emoties! Toen ik voor het eerst het busje uitstapte zag ik al meteen kinderen op straat liggen. Het is eigenlijk net zoals op de foto's die iedereen wel heeft gezien. Op deze foto's zie je altijd maar een deel. In het echt liggen OVERAL kinderen maar ook volwassenen te slapen. Vaak ook nog in de blakende zon ook. Ik kon mijn ogen niet geloven. Zo vies en vaak met verwondingen. Het is mensonwaardig. In Nederland verzorgen we dieren nog beter. Je krijgt een heel naar en oneerlijk gevoel. Zo dichtbij de 'normale' wereld en zo zichtbaar voor iedereen. Door de omvang en de hoeveelheid straatkinderen krijg je ook een gevoel van machteloosheid. Is hier wel iets aan te doen? Je staat helemaal perplex!

Wat viel je het meest op toen je door de favela liep?

Een favela is eigenlijk een kleine stad in de grote stad. Veel eigen voorzieningen en huisjes van steen met een waterleiding en stroom. Er ligt veel afval op straat en bijna iedereen loopt op blote voeten. Er zijn stukken favela waar je denkt: 'Wat is hier het probleem?', dan loop je een hoekje om en je ziet 20 mensen die bezig zijn met een bekertje water. Om vervolgens te zien dat het geen water is wat in de bekertje zit maar crack. Heel veel mensen gebruiken drugs in de favela. Na het gebruik, wat 15 minuten een upper geeft, zijn de mensen zo kapot dat ze als een dood mens op straat liggen. Het is geen slapen maar een soort subcomateuze toestand waar iemand bijna niet uit te wekken is. Tijdens het eten raken de kinderen gewoon weg. Je ziet ze kauwen om vervolgens helemaal slap en kwijlend 'out' te gaan. De drugs en zijn gevolgen zijn de meest opvallende dingen. Verder is een favela een heel apart iets, maar zoveel voorkomend in Rio de Janeiro dat je er bijna niet meer van op kijkt. Het maffe is ook dat er binnen de favela ook wat rijkere mensen zijn. Die lopen, met een zonnebrilletje op en oordopjes in, gewoon langs alle kinderen alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

Wat vond je vooral schokkend van wat je hebt gezien?

Op mijn tweede dag zijn we naar een jongen gegaan die in zijn eentje op straat lag te slapen. Het enige wat de jongen had is een T-shirtje, waar hij op ligt, en een zwembroek. We proberen hem wakker te maken en stuiten daarbij op een enorme wond op de rug van de jongen. Het is een wond van de nek tot de billen, helemaal nattend en vies. Het lijkt alsof hij door iets heel lang is meegesleept over de grond. We hebben hem proberen te vertellen (voor zover dat ging), over het eten wat we uitdelen, het opvanghuis en dat we hem naar het ziekenhuis wilden brengen. Hij antwoordt niet en na herhaaldelijk aandringen wordt hij boos.

Je wilt zoveel voor die jongen doen en biedt hem van alles aan. Maar hij wil niet met jou mee. Dit vond ik een heel moeilijk moment. Doracy, met wie ik mee was, vertelde dat deze jongen nog helemaal down was door de crack en dat hij niet in beweging te krijgen zou zijn. Erg moeilijk om de jongen maar gewoon aan zijn lot over te laten. Wetende dat die wond nare gevolgen gaat geven en de jongen 's avonds gewoon weer aan de crack zit.

Hoe denk je nu over het werk van REMER?

Ik vind het heel bijzonder dat de mensen die bij REMER werken zo gedreven zijn. Ze zitten vol motivatie en passie en proberen het allerbeste voor deze kinderen na te streven. Het is een bijna uitzichtloze situatie waar je heel droevig van wordt. Het lijkt mij heel zwaar om dag in dag uit deze malaise aan te zien. Zo help je een kind de ene dag heel goed, zie je hem twee dagen later weer op straat crack roken. De kinderen zijn vaak ook niet blij om je te zien omdat ze helemaal gedrogeerd zijn. Je moet het doen met hele kleine momentjes van waardering van de kinderen. Ik heb met heel veel plezier deze drie weken in Rio gezeten. Stuk voor stuk hele mooie en goede mensen.

Wat blijft je het meeste bij van deze bijzondere ervaring?

Het is een grote bijzondere maar nare ervaring. Na het straatwerk ben je ook mentaal helemaal kapot. Je hebt zoveel gezien en je moet dat allemaal verwerken. Bij deze vraag ga ik drie dingen beschrijven die een grote indruk op mij hebben gemaakt.

Mandela: Ik ben hier met Nando naartoe geweest en kon mijn ogen niet geloven. Zelf gemaakte huisjes naast een hele smerige rivier. Overal mensen maar vooral ook veel kinderen. Ik heb hier met Nando en wat kinderen nog even gevoetbald. Ik heb zoveel zwangere meisje gezien. 13 jaar is hier echt geen uitzondering. Iedereen is Crack aan het roken of heeft het net gerookt. Met Nando ben ik ook nog in een huisje geweest. Er passen 5 mensen in. Er hangt een doek als deur en er staat een bank waar drie mensen helemaal voor pampus liggen en verder vooral heel veel troep. Ik ga deze beelden nooit meer vergeten.

Cracolandia Jacarezinho: Is een plaats langs het spoor aan de rand van Jacarezinho. Als je er naartoe loopt zie je niets. Pas als je voorbij een muurtje raakt zitten daar ineens wel 50 mensen tegen een muur allemaal crack te roken. Kinderen, zwangere vrouwen of volwassen mannen, iedereen is verslaafd. De trein rijdt op een paar meter langs en iedereen is helemaal kapot, ligt te slapen of is crack aan het roken. Een stukje verderop is een hoofdwaterleiding open geslagen waar met grote druk een straal water uit komt. Hieronder staan een aantal mensen te douchen. Zoveel mensen die massaal drugs gebruiken ga ik niet vaker zien.

Gabriel: Dit is een jongetje van 11 jaar die we uit Manguinhos hebben meegenomen naar het opvanghuis. Gabriel is een heel ielig ventje. Tijdens het eten is hij heel vaak weggeraakt waarbij hij zijn drinken over zich heen liet vallen. Gabriel is mee geweest naar Casa Betania waar ik hem uit de auto heb moeten tillen. Hij kon helemaal niets meer en was helemaal slap. Ik heb hem samen met een andere medewerker gedoucht. Een iemand moest hem vasthouden anders viel hij om. Hij heeft alleen maar 'geslapen' en een beetje gegeten. Om 4 uur moest hij weer terug. Schone kleren, gedoucht en gegeten. Ik vond het heel moeilijk om Gabriel gewoon weer terug te laten gaan. Het ventje kan helemaal niets! Helemaal naar de klote door de Crack (sorry voor het taalgebruik maar dit is de beste beschrijving). Hij hoort een vader en een moeder te hebben en gewoon naar school te gaan. Wat een verschil!

Vragen aan Pieter:

Wat is het eerste waar je nu aan denkt als je terug denkt aan het straatwerk?

Aan het beeld van kinderen die op straat liggen. En ik typ dit gemakkelijk en waarschijnlijk heeft iedereen wel eens een foto van zo'n situatie gezien, maar als je er daadwerkelijk naast staat dan voelt dat zo ontzettend naar. Het is zo wreed, zo onmenselijk, zo niet eerlijk eigenlijk. En wanneer ik daar dan loop zie ik overal kinderen liggen en dan denk ik, als er in Nederland een hond 's avonds op straat ligt denken we al 'oh dat is ook zielig, die hond heeft niet eens een baasje'. En hier liggen gewoon kinderen op straat. Kinderen zoals we die ook in Nederland hebben, maar die gaan naar school en kunnen spelen samen met vriendjes en vriendinnetjes. Hier niet, hier liggen de kinderen op straat, hebben niets, helemaal niets. En als ik dan vervolgens denk aan een kind in Nederland van 13 à 14 jaar, dan kan ik me niet voorstellen dat zo'n kind rookt. Hier is dat het beeld wat je continu ziet. Hier roken de kinderen gewoon crack, gif, pure rotzooi. En dat is gewoon echt heel oneerlijk, want ik gun ieder kind een leven zoals ook ik die heb gehad. Een toekomst!

Zijn er verschillen met 2006, toen jij hier ook de straat op bent geweest?

In 2006 was het nog zo dat ze 's avonds de straat op gingen. En dat hebben wij toen ook met een groepje gedaan. Op dat moment zijn de kinderen vaak wakker, actief en erg high. Dus je hebt wel meer gesprekken met ze doordat ze actiever zijn. Nu zijn we in de ochtend gegaan en ligt elk kind te slapen. Je kunt het je niet voorstellen, maar echt ieder kind ligt te slapen. Ze liggen gewoon op de grond zonder iets, vol in de zon en zijn ontzettend moeilijk wakker te krijgen. En dat zijn de gevolgen van de avond daarvoor, dus het moment dat ik de kinderen de vorige keer zag. Dit vind ik wel schokkender. Ook omdat het licht is en je alles goed kunt zien. De rotzooi, de vliegen die op de kinderen zitten, het vuil op hun huid, de wonden, de kleine oogjes en de drugs die ze gebruiken.

Wat vind je van de aanpak van REMER?

Ik vind het echt geweldig wat REMER hier doet. Ik heb ook heel veel respect voor de mensen die zich inzetten voor dit werk. Want deze kinderen helpen is niet makkelijk. Deze kinderen zijn niet heel blij met hun broodje en slapen terwijl ze aan het eten zijn. De kinderen rennen niet naar je toe omdat je brood hebt of een opvanghuis. Nee je moet ze er echt van overtuigen dat ze ergens anders beter kunnen krijgen. Dat ze van de drugs af moeten blijven, etc. En toch, ondanks het feit dat je niet elk kind kunt helpen, dat het ook vaak mis gaat en je kinderen verliest, blijven deze mensen in de kinderen geloven en geven ze aandacht en liefde. Ik vind het echt heel erg mooi en waardevol dat er zulke organisaties als REMER zijn.

Heb je geen onveilig gevoel tijdens het straat werk?

Een favela is geen veilige plek, dat mag duidelijk zijn. Drugs is het belangrijkste in een favela en dealen ervan gaat vaak gepaard met geweld en wapens. Maar dit hebben wij gelukkig niet gezien. Maar het is altijd raar wanneer je als vreemde zo'n favela in gaat. Je wordt aangekeken en spreekt de taal niet. Dus eigenlijk is het een beetje aapjes kijken en kijken hoe zielig ze zijn en in wat voor bizarre

situatie de meesten leven. Maar omdat ze in de favela REMER kennen en weten met wat voor doel ze daar zijn vertrouwen ze je en krijg je vaak een duim en ben je hun amigo. En dan voelt het eigenlijk wel vertrouwd. Dus onveilig heb ik me niet gevoeld maar soms wel erg ongemakkelijk!

Kan je een situatie schetsen die je heel erg heeft aangegrepen?

Alles wat ik heb gezien greep me aan en het liefst zou ik alles willen vertellen maar ik kan me nog herinneren dat ik naar Jacarezinho liep en het volgende zag. Er stond een soort terrastafeltje van 1 bij 1 tussen allemaal rotzooi en daar lag een jongen op zijn zij op. Zijn hoofd stak aan de ene kant van de tafel uit en zijn benen staken uit aan de andere kant. Hij lag pal in de zon en in één van zijn handen hield hij een broodje vast die hij voor de helft had opgegeten. En ik vond het zo naar om te zien. Deze jongen was waarschijnlijk zo onder invloed (geweest) dat het niet uitmaakte hoe of waar hij lag te slapen en ongemakkelijk op een tafeltje lag en daarnaast te moe was om zijn brood te eten.

De kinderen liggen daadwerkelijk overal en het maakt niet uit hoe. Het lijkt wel of ze allemaal in hypnose zijn geraakt en massaal op straat zijn gevallen. Het is heel moeilijk om het te omschrijven zodat je het kan visualiseren, maar pas op het moment dat je ernaast staat en het met je eigen ogen ziet, zie je hoe onwettelijk dit is en tegelijk hoe verschrikkelijk realistisch het is, dat er dus echt plekken zijn op aarde waar kinderen op straat liggen en daadwerkelijk niks hebben. En dat is ook, naast al die mooie dingen die Rio bezit, iets wat ik nooit zal vergeten aan Rio.

Het was een moeilijke maar een mooie ervaring en heeft ons werk hier in Rio compleet gemaakt! Duim omhoog voor REMER en voor iedereen die zich inzet voor een ander zoals REMER!

Vrijwilligers in Brazilië

Hier zitten we dan, Jacqueline en Lienie in Pequeri. Af en toe wat teleurgesteld door het weer, maar blij verrast met de rest.

Het klimaat over de hele wereld is verstoord, maar Brazilië lijkt zich sterk aan het regenseizoen te houden. Dit zorgt er natuurlijk ook wel voor dat we bij elk straaltje zon een intens geluksgevoel krijgen. We wonen met z'n tweetjes in het vrijwilligershuisje bovenaan de Sítio. Het uitzicht is er elke dag anders, het licht is telkens verschillend en de vogels en paarden zorgen voor wat animatie. Aan papegaaien en toekans geen tekort hier! Ze zijn iedere ochtend onze wekker, dan springen we letterlijk uit de veren.

Kinderen waarvan je eerst denkt dat het 'ettertjes' zijn, blijken kwetsbare lieverdjes. Toegegeven, het is bij de ene wat moeilijker het lieve stukje te vinden dan bij de ander, maar uiteindelijk zie je in ieder kind wel het positieve. Dat unieke stukje wat hem/haar net zo mooi maakt.

Niet enkel heeft elk kind zijn eigen geschiedenis, ieder gaat er op zijn eigen manier mee om. Sowieso kunnen we heel veel van hen leren... Momenteel zijn Pieter en Allard hier ook. zij hebben zes weken klusjes gedaan in Rio en Pequeri. Zo hebben ze nu op de Sitio twee huisjes afgewerkt. Voor het nieuwste huisje kochten ze ook een volledig nieuwe inboedel. Wij hielpen hen wat met het klussen.

Nu proberen we zelf de komende vakantie vol te plannen met leuke activiteiten voor de kinderen. Op 17 december begint de zes weken durende vakantie voor onze rakkertjes. We hebben al wat leuke ideeetjes. Omdat we de kinderen zelf gevraagd hebben waar ze zin in hebben denken/hopen we hen zo te kunnen motiveren. We gingen al met ze zwemmen naar een watervalletje bij pequeri en ook naar 'Monte Bello'. Dit laatste is een groot landgoed waar de kinderen mango's kunnen plukken, bootje varen, zwemmen, fietsen... Een leuke plaats om in de vakantie een paar dagen te vertoeven en wie weet er een nachtje door te brengen. Ons hoofd zit vol met plannen, we verlangen naar de vakantie!

Groetjes! Lien en Jacqueline.

Volg de ervaringen van Lien en Jacqueline op hun weblogs:

<http://lienvanvossole.waarbenjij.nu>

<http://jacquelinebest.waarbenjij.nu>

Robert Smits op tournee in Friesland

In de maand november was Robert Smits in Nederland. Op een tweetal vrijdagen heeft hij diverse presentaties verzorgd op basisscholen van samenwerkende CBO-scholen in Friesland. Het ging in totaal om 14 basisscholen in Noord Friesland.

De scholen hadden al eerder dit jaar lespakketten met informatie ontvangen. In bijna alle gevallen waren de bovenbouwleerlingen (groep 6 tot en met 8) van de scholen aanwezig. De leerlingen waren niet alleen erg onder de indruk van de verhalen van Robert, maar vroegen honderduit over het leven in Brazilië en de strijd om te kunnen overleven voor de kwetsbare groep straatkinderen. Vooral de verhalen over een onbetrouwbare politiemacht, die bovendien snel omgekocht kan worden, was voor veel leerlingen moeilijk te bevatten. Het is zo anders dan in ons land waar de politie je helpt als je in moeilijkheden verkeert. Niet alleen leerlingen, ook veel leerkrachten en ouders waren bij de presentaties aanwezig. De bemoedigende reacties richting Robert waren hartverwarmend.

Op de basisscholen werden de leerlingen aan het einde van de presentatie uitgedaagd om de goede antwoorden te geven op vragen over de inhoud van het verhaal van Robert. Verbazingwekkend hoeveel leerlingen oppikken van een vertelling. Diverse leerlingen die een vraag juist beantwoordden gingen naar huis met een T-shirt van 'Help Mij Leven'!

De eerste sponsoracties worden nu door de scholen georganiseerd; de startbijeenkomst met Robert heeft een prachtige impuls gegeven en het enthousiasme aangewakkerd geld op te halen voor kinderen die nauwelijks kansen hebben. Ook was Robert te gast op de Christelijke scholengemeenschap Comenius te Leeuwarden. Op de locatie Esdoorn kon Robert aan mavo-leerlingen zijn verhaal kwijt. Voor veel leerlingen een verbijsterend en haast ongeloofwaardig verhaal over hun leeftijdsgenoten in de grote steden in Brazilië.

Tweemaal een bomvolle kantine bestaande uit onderbouw- en bovenbouwleerlingen. Tijdens de beide presentaties kon je een speld horen vallen. Diverse leerlingen hebben besloten acties te gaan voeren, maar ook de locatie van CSG Comenius zelf zal nog het nodige gaan ondernemen om geld in te zamelen. Zo zal de opbrengst van het jaarlijkse kerstontbijt volledig gedoneerd worden aan 'Help Mij Leven'.

Robert heeft zo in korte tijd de kans gekregen om meer dan 500 leerlingen te vertellen over het werk van REMER en stichting 'Help mij leven' te vertellen.

Op zondag 27 november jl. was Robert te gast op een landelijke mannenconferentie te Steenwijk. Deze jaarlijkse conferentie wordt gehouden in het laatste weekend

in de maand november en wordt voornamelijk bezocht door christenen uit geheel Nederland met verschillende kerkelijke achtergronden. Als gast was Robert dit jaar uitgenodigd om over zijn werk in Brazilië te vertellen. De organisatoren hadden vooraf aangegeven dat een belangrijk deel van de collectie voor 'Help Mij Leven' zou worden bestemd. Roberts verhaal maakte grote indruk op de 165 aanwezige mannen. De collecte bracht uiteindelijk meer dan 4000 euro op voor 'Help Mij Leven'.

Het bezoek aan Friesland was een succes!

Hans Wildeboer, 'Help mij leven' vrijwilliger uit Stiens

Statiegeld voor straatkinderen

In Bleiswijk helpen supermarktbezoekers van de Jumbo ons al een paar jaar lang op een bijzondere manier: Met statiegeldbonnetjes.

Het idee is even simpel als doeltreffend: shoppers stoppen het bonnetje van hun statiegeldflessen in een collectebus die bij de retour-automaat staat. En zo sparen ze kratje voor kratje, colafles voor colafles een betere toekomst voor straatkinderen bij elkaar. In 2010 was de opbrengst maar liefst € 1092,90!

Helpt u mee?

Introduceer dit initiatief nu ook in UW supermarkt! Het kost u weinig tijd en levert naast donaties ook bekendheid voor Help mij leven op. Geïnteresseerd? Neem dan contact op met het secretariaat.

Wij helpen u met de collectebus en het contact met uw supermarkteigenaar.

Alvast bedankt!

Contact

Informatie en adresgegevens

Bestuur 'Help mij leven'

Mw. C.M. Oostenbrink- Pronk (voorzitter)
Mw.T.C. van der Ent (secretaris)
Dhr. V.N. van Haeren (penningmeester)
Dhr. A.A. Golja
Dhr. A.P. van der Eijk
Dhr. M.B. Kalverda
Dhr. A.J. van Asten

Giften

t.n.v. Stichting 'Help mij leven'

Rabobank 10.76.14.642

Postadres REMER

Sítio Shalom
Estrada Pequeri-Bicas km2
cep. 36.610-000 Pequeri (MG)
Brazilië

Secretariaat

Postbus 155
2665 ZK Bleiswijk
Telefoon: 0182-634730
E - mail: mail@helpmijleven.org
Website: www.helpmijleven.org

Coördinatie vrijwilligers

Mw. G. Bakker
Mosstraat 32
2802 KW Gouda
Telefoon: 0182-520174
E - mail: vrijwilligers@helpmijleven.org

© **Copyright 2011** Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, Internet of welke andere wijze dan ook, zonder uitdrukkelijke toestemming van stichting 'Help mij leven'.

Gemakkelijk geld overmaken

Graag maken wij u attent op de mogelijkheid om periodiek een vast bedrag naar de stichting over te maken. Het voordeel daarvan is dat u er geen omkijken meer naar heeft. Met de onderstaande machtiging kunt u aangeven op welk bedrag Robert en zijn medewerkers maandelijks kunnen rekenen. Robert, de medewerkers en de kinderen doet u daar een groot plezier mee!

Als vaste donateur van stichting 'Help mij leven' ontvangt u (indien u daar prijs op stelt) vier keer per jaar onze nieuwsbrief. Ook blijft u via onze website op de hoogte van de actuele ontwikkelingen in Brazilië.

Wilt u het werk onder de straatkinderen van Rio de Janeiro structureel ondersteunen, vul dan de machtiging onderaan deze pagina in en stuur die naar het secretariaat van de stichting. U kunt uw betaling uiteraard altijd stopzetten wanneer u dat wenst: een briefje aan het secretariaat is voldoende.

Wat kunnen wij doen met uw steun?

€ 5,-	Een maandvoorraad kleurpotloden	€ 40,-	Een maandvoorraad medicijnen voor het straatwerk
€ 10,-	Kleurboeken voor het straatwerk	€ 90,-	Een maand brood met beleg uitdelen op straat
€ 37,-	Een maand lang drinken uitdelen op straat	€ 460	Een maandsalaris van een straatwerker

Afschrijvingen

Maandincasso: Rond de 30e van de maand

Kwartaalincasso: 30 maart, 30 juni, 30 september en 30 december

Halfjaarcasso: 30 juni en 30 december

Sturen aan: stichting 'Help mij leven' - Postbus 155 - 2665 ZK - Bleiswijk

Ik ondersteun het werk in Brazilië met een financiële bijdrage, daarom stuur ik de onderstaande machtiging op. Ik ontvang ieder kwartaal de nieuwsbrief van stichting 'Help mij leven'.

Ondergetekende,

Naam en voorletters _____

Adres _____

Postcode & woonplaats _____

(Email-adres) _____

Bankrekeningnummer _____

Postbanknummer _____

verleent hiermee tot wederopzegging machtiging aan **stichting 'Help mij leven'** om € _____ (euro) eenmalig/per maand/kwartaal/jaar* van zijn/haar* bovenvermelde rekening af te schrijven.

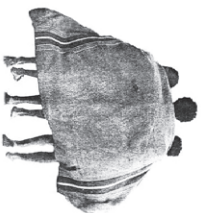
De nieuwsbrief ontvang ik graag per post/digitaal*

Datum: _____

Handtekening: _____

*) Doorhalen wat niet van toepassing is

DRUKWERK

www.helpmijleven.org

TNT Post
Port betaald

Onjuist geadresseerd?

Wilt u dan onderstaande gegevens invullen en de omslag van deze nieuwsbrief retourneren naar het onderstaande adres?

- Verhuisd, adres onbekend
- Verhuisd, nieuwe/juiste adresgegevens:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode & woonplaats: _____

Bedankt!

Stichting 'Help mij leven' - Postbus 155 - 2665 ZK - Bleiswijk

